

GERIAUSIOS
DETEKTYVO KARALIENĖS
ISTORIJS

BLOGIS PO SAULE

AGATHA
CHRISTIE

obuolys

AGATHA CHRISTIE

BLOGIS PO SAULE

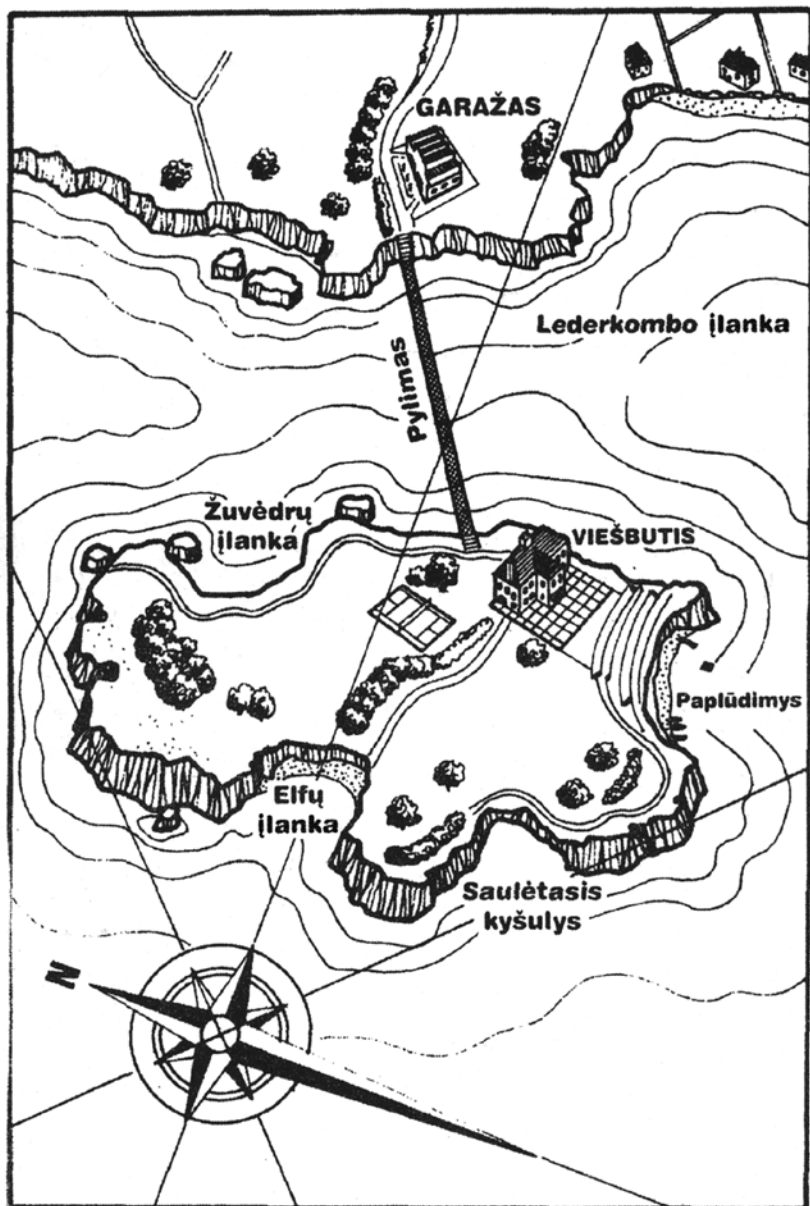
GERIAUSIOS
DETEKTYVO KARALIENĖS
ISTORIJOS

Vertė
UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

Džonui

mūsų paskutinio sezono Sirijoje prisiminimui

I SKYRIUS

1782 metais pasistatęs namą saloje, šalia Lederkombo Įlankos kaimo, kapitonas Rodžeris Engmeringas pagarsėjo kaip didžiausias vietos ekscentrikas. Vyras iš tokios geros šeimos privalėjo įsitaisyti padorų dvarą, apsuptą plačiomis vešliomis pievomis ir ganyklomis, per kurias čiurlentų upelis. Tačiau kapitonas Rodžeris Engmeringas degė tik viena aistra – jūra. Taigi jis pasistatė tvirtą, kaip ir priklauso tokiai vietai, namą ant mažo vėjų nugairinto, kregždžių lizdais aplipinto kyšulio, kurį kiekvienas potvynis atkirsdavo nuo sausumos.

Kadangi visada buvo ištikimas tik jūrai, liko nevedęs, o jam mirus namas ir sala atiteko kažkelintos eilės pusbroliui. Tas pusbrolis ir jo palikuonys nelabai vertino šį palikimą. Žemės plotai vis mažėjo, o jo įpėdiniai vis labiau skurdo.

1922 metais, kai atostogauti pajūryje tapo madinga ir Devono bei Kornvalio pakrantę vasarą nustota laikyti per karšta, Artūras Engmeringas suprato, kad nors jo didelio, nepatogaus vėlyvojo karaliaus Jurgio stiliaus namo parduoti beveik neįmanoma, tačiau už

keistą sklypą, kurį kažkada įsigijo jūrų kapitonas Rodžeris, galima gauti nemažus pinigus.

Tvirtas namas buvo padidintas ir gražiai suremontuotas. Žemyninę dalį su sala sujungė betoninis pylimas. Visą salą išraizgė dailiai suprojektuoti pasivaikščiojimo takai, jungiantys nuošalias vietas. Atsirado du teniso kortai, saulėtos terasos leidosi žemyn į mažą įlanką, kurioje plūduriavo plaustai ir buvo įrengti tramplinai šuoliams į vandenį. „Linksmojo Rodžerio“ viešbučiui, Kontrabandininkų salai ir visai Lederkombo įlankai atėjo klestėjimo laikas. „Linksmojo Rodžerio“ viešbutis nuo birželio iki rugsėjo, taip pat per Velykų šventės paprastai būdavo pilnutėlis. 1934 m. jis buvo papildomai išplėstas ir patobulintas, įrengtas kokteilių baras, didesnė valgomojo salė ir keletas papildomų vonios kambarių. Kainos dar labiau pakilo.

Žmonės kalbėjo:

– Ar esate buvę Lederkombo įlankoje? Ten yra nuostabus viešbutis, tarsi saloje. Labai patogus, be jokių turistų ir autobusų. Geras maistas ir visa kita. Būtinai turėtumėt ten nuvykti.

Ir žmonės tiesiog plaukte plaukė.

2.

„Linksmojo Rodžerio“ viešbutyje gyveno viena labai svarbi persona (bent jau savo paties nuomone) – Erkiulis Puaro. Pasipuošęs spindinčio baltumo vasariniu kostiumu, su panama, užsmaukta ant akių, ir išpūdingai užrištais ūsais, jis patogiai įsitaisė patobulinto tipo šezlonge ir apžvelgė paplūdimį. Iš viešbučio į jį leidosi terasų virtinė.

Paplūdimyje plūduriavo platformos, pripučiami čiužiniai, guminės ir drobinės valtys, krante mėtėsi kamuoliai bei įvairūs guminiai žaislai. Vandenyje stovėjo ilgas tramplinas ir trys plaustai, nutolę nuo kranto skirtingais atstumais. Vieni poilsiautojai maudėsi jūroje, kiti gulėjo išsitiesę saulėje, dar kiti kruopščiai tepėsi aliejumi.

Terasoje virš paplūdimio sėdėjo tie, kurie nesimaudė, ir plepėjo apie orą, kraštovaizdį, rytiniuose laikraščiuose perskaitytas naujienas ir šiaip bet ką.

Puaro kairėje iš ponios Gardner lūpų nenutrūkstamu srautu liejosi švelni monotoniška kalba, lydima energingo virbalų tarškėjimo. Už jos užsidengęs veidą skrybėlė hamake įsitaisė jos vyras Odelas C. Gardneris. Retkarčiais, atsakydamas į žmonos žodžius, kažką burbtelėdavo.

Puaro dešinėje sėdinti panelė Briuster – žilstelėjusi, tvirta, sportiška moteris, maloniu, vėjo nugairintu veidu – trumpomis, kapotomis frazėmis kartais taip pat įsiterpdavo į pokalbį. Tarsi trumpi aviganiai amtelėjimai kartkartėmis pertrauktų nenutrūkstamą špico skalijimą.

Ponia Gardner kalbėjo:

– Tai aš ir sakau ponui Gardneriui, kad man patinka lankytis įžymybės ir nuodugniai ištyrinėti vietovę. Bet vis dėlto, – sakau, – Angliją mes jau gana gerai pažįstame, o dabar noriu tik nuvykti į kokią ramią vietelę prie jūros ir tiesiog atsipalaiduoti. Štai ką aš sakiau, ar ne, Odelai? Tiesiog atsipalaiduoti. Jaučiu, kad privalau atsipalaiduoti, – sakiau. Juk taip, Odelai?

– Taip, brangioji, – burbtelėjo ponas Gardneris iš po skrybėlės.

Ponia Gardner tęsė:

– Taigi, kai tai paminėjau ponui Kelso iš Kuko agentūros – jis visada sudarydavo mums visų kelionių maršrutus ir buvo be galo paslaugus ir tiesą sakant, net nežinau, ką būtume darę be jo! – na, kaip sakiau, kai jam tai paminėjau, ponas Kelso patikino, kad nieko geresnio už šią vietą nerasime. Labai vaizdinga vieta, – sakė jis, – visiškai atskirta nuo pasaulio, ir tuo pat metu labai patogi bei visais atžvilgiais itin prašmatni.

– Žinoma, ponas Gardneris sunerimo ir paklausė apie sanitarines sąlygas. Nes, jūs nepatikėkėsite, pone Puaro, viena pono Gardnerio sesuo sykį buvo apsistojusi svečių namuose – sakė, labai prabangiuose, viduryje viržynų, bet ar patikėsite, ten buvo tik lauko tualetas! Tad natūralu, kad ponas Gardneris pradėjo įtariai žiūrėti į tokias „nuo pasaulio atskirtas“ vietas, ar ne, Odelai?

– Na, taip, brangioji, – atsakė Gardneris.

– Bet ponas Kelso mus iškart nuramino. Sanitarija, sakė jis, yra pati moderniausia, o virtuvė – nepakartojama. Turiu pripažinti, kad viskas taip ir yra. Bet žinot, visų labiausiai man čia patinka *intymumas*, jei suprantate, ką turiu omenyje. Viešbutis nedidelis, visi vieni su kitais susipažinome, visi bendraujame tarpusavyje. Jei britai turi kokį trūkumą, tai jis toks, kad jie net keletą metų gali laikytis atokiai nuo žmonių, kurių gerai nepažįsta. Bet šiaip nėra už juos malonesnių žmonių.

– Ponas Kelso sakė, kad čia lankosi įdomūs žmonės, ir matau, kad jis buvo teisus. Štai jūs, pone Puaro, ir panelė Darnli. O! Aš buvau tiesiog be galo sužavėta, kai sužinojau, kas jūs, ar ne, Odelai?

– Buvai, brangioji.

– Cha! – staiga įsiterpė panelė Briuster. – Koks jaudinantis jausmas, ar ne, pone Puaro?

Erkiulis Puaro pakėlė kilstelėjo rankas tarsi atsiprašydamas. Tačiau tai tebuvo mandagumo gestas. Ponia Gardner sklandžiai tęsė:

– Matote, pone Puaro, aš apie jus daug girdėjau iš Kornelijos Robson. Mes su ponu Gardneriu gegužę buvome Badenhofe. Ir, žinoma, Kornelija mums papasakojo viską apie tą įvykį Egipte, kai buvo nužudyta Linetė Ridžvėj. Ji sakė, kad jūs buvote nuostabus, ir nuo tada aš visada tiesiog degiau noru jus sutikti, ar ne, Odelai?

– Taip, brangioji.

– Ir dar panelė Darnli. Aš daug savo drabužių perku „Rose Mond“, o ji juk ir yra *Rosamunda* Darnli, tiesa? Man jos drabužiai atrodo nepaprastai originalūs. Tokios puikios linijos. Ta suknelė, kurią vakar vilkėjau, buvo jos. Ji, mano manymu, – moteris, pasižyminti visokeriopais talentais.

Už panelės panelės Briuster įsmeigęs akis į besimaudančiuosius, sėdėjo majoras Baris.

– Įspūdinga mergina! – burbtelėjo jis.

Ponia Gardner toliau tarškino virbalais.

– Turiu jums ką prisipažinti, pone Puaro. Susitikimas su jumis man sukėlė truputį nerimo – ne tai, kad nebuvo sužavėta, o ne, atvirkščiai. Ponas Gardneris tai patvirtins. Bet man staiga šovė mintis, kad gal jūs čia... na, profesiniais tikslais. Suprantate, ką turiu galvoje? Na, aš esu be galo jautri, kaip sako ponas Gardneris, ir tiesiog negaliu įsivaizduoti, kad galėčiau būti siejama su koku nors nusikaltimu. Matote...

Ponas Gardneris atsikrenkštė.

– Matote, pone Puarro, ponio Gardner yra labai jautri.

Erkulio Puarro rankos šovė aukštyn.

– Bet leiskite jus patikinti, madam, kad aš lygiai taip pat, kaip ir jūs, atvykau čia pasimėgauti, puikiai praleisti atostogas. Net negalvoju apie nusikaltimus.

– Kontrabandininkų saloje negali būti jokių lavonų, – vėl amtelėjo panelė Briuster.

– O, bet tai nėra visiškai tiesa, – pasakė Erkiulis Puarro.

Jis mostelėjo žemyn.

– Pažvelkite ten, į tas šezlongų eiles. Kas juose? Tai ne vyrai ir moterys. Juose nėra nieko asmeniško. Tai tik – kūnai!

– Kai kurios visai dailios kumelaitės. Gal kiek per liesos, – prieštaraudamas murmtelėjo majoras Baris.

– Taip, bet kur čia patrauklumas? Kur paslaptis? – pasipiktino Puarro. – Aš esu senas, senų pažiūrų. Kai buvau jaunesnis, galėjau pamatyti tik moters kulkšnis, nériniuoto apatinio sijono kraštelį – kaip tai viliodavo! Švelniai išryškėjęs blauzdos linkis – kelis – kaspinu perrištas keliaraištis...

– Oho, ho! – kimiai tarė majoras Baris.

– Dabar dėvime daug praktiškesnius drabužius, – pasakė panelė Briuster.

– Na taip, pone Puarro, – tarė ponio Gardner. – Manau, žinote, kad mūsų merginos ir vaikinai dabar gyvena daug natūraliau ir sveikiau. Jie tiesiog laksto kartu ir jie... na, jie... – ponio Gardner šiek tiek paraudo, nes buvo padori moteris – jiems tai nieko nereiškia, jei suprantate, ką turiu galvoje?

– Suprantu, – atsakė Erkiulis Puarro. – Tai apgailėtina!

– Apgailėtina? – cyptelėjo ponias Gardner.

– Nėra jokios romantikos – štai kur slypi tiesa! Šiandien viskas suvienodinta!

Jis mostelėjo ranka į gulinčias figūras.

– Tai man labai primena Paryžiaus morgą.

– Pone Puaro! – pasipiktino ponias Gardner.

– Kūnai – išpleikti ant stalų – tarsi mėsininko lentynoje!

– Bet, pone Puaro, ar jūs neperdedate?

– Galbūt, taip, – prisipažino Erkiulis Puaro.

– Vis dėlto, – ponias Gardner taukšėjo virbalais vis energingiau, – vienu klausimu esu linkusi su jumis sutikti. Tų merginų, kurios taip guli saulėje, kojos ir rankos apaugus plaukais. Aš taip sakiau Irenai – tai mano dukra, pone Puaro. „Irena, – sakau jai, – jei taip gulėsi saulėje, visa apaugsi plaukais – rankos, kojos, krūtinė – ir kaip tu tada atrodysi?“ – štai ką jai kartoju. Ar ne, Odelai?

– Taip, brangioji, – tarė ponas Gardneris.

Visi nutilo, mintyse įsivaizduodami Ireną, apaugusią plaukais.

Ponias Gardner susuko mezginį ir tarė:

– Įdomu dabar...

– Taip, brangioji? – pasakė ponas Gardneris.

Jis išsikapstė iš hamako kėdės ir paėmė ponios Gardner mezginį bei knygą.

– Gal prisijungsite prie mūsų išgerti, panele Briuster?

– Ne dabar, ačiū, gal vėliau.

Gardneriai pakilo į viešbutį.

Panelė Briuster tarė:

– Amerikiečiai vyrai – nuostabūs!

3.

Ponios Gardner vietą užėmė garbingasis Stivenas Leinas – aukštas, energingas, apie penkiasdešimties metų dvasininkas, įdegusiu veidu, mūvintis kiek apšiurusias tamsiai pilkas vasarines kelnės.

Jis entuziastingai pasakė:

– Nuostabi vietovė! Nuėjau nuo Lederkombo Įlankos iki Harfordo ir atgal palei uolas, – entuziastingai šūktelėjo jis.

– Šiandien per karšta diena promenadoms, – burbtelėjo majoras Baris, kuris niekada nevaikščiojo.

– Puiki mankšta, – pasakė panelė Briuster. – Dar neirklavau šiandien. Nieko nėra geriau pilvo raumenims kaip irklavimas.

Erkiulio Puaro akys liūdnokai nukrypo į tam tikrą iškilimą jo pilvo srityje.

Panelė Briuster, pastebėjusi jo žvilgsnį, maloniai tarė:

– Greitai to atsikratytumėte, pone Puaro, jei kasdien pasiirstytumėt valtele.

– Ačiū, panelė. Aš nekenčiu valčių!

– Turite omeny mažų valčių?

– Visų dydžių!

Jis užmerkė akis ir sudrebėjo.

– Nepakenčiu bangavimo.

– Na, šiandien jūra rami kaip veidrodis, – tarė panelė Briuster.

– Nėra tokio dalyko kaip visiškai rami jūra. Ji banguoja visada. Absoliučiai visada, – užtikrintai pareiškė Puaro.

– Mano nuomone, – tarė majoras Baris, – jūros liga devyniasdešimčia procentų yra įsikalbėjimas.

– Štai, – šypsodamasis pasakė dvasininkas, – kalba tikras jūreivis, ar ne, majore?

– Tik kartą sirgau – kai kirtau Lamanšą! Nereikia apie tai galvoti, štai mano šūkis.

– Jūros liga iš tiesų labai keistas dalykas, – susimąsčiusi pasakė panelė Briuster. – Kodėl vieni jai jautrūs, o kiti ne? Atrodo taip neteisinga. Ir tai visai nesusiję su žmogaus sveikatos būkle. Visai silpni žmonės būna puikūs jūreiviai. kažkas man kartą sakė, kad tai susiję su stuburo smegenimis.

– O dar yra tie, kurie negali pakęsti aukščio. Aš pati jo šiek tiek bijau, bet poniai Redfern visai prastai. Aną dieną, eidama uolos taku į Harfordą, ji visiškai apsvaigo ir tiesiog įsikibo į mane. Pasakojo, kad kartą įstrigo pusiaukelėje leisdamasi Milano katedros laiptais. Užlipi užlipo negalvodama, bet kai reikėjo nusileisti – ją tai tiesiog pribaižė.

– Tuomet jai geriau nelipti kopėčiomis į Piksio įlanką, – pastebėjo pastorius Leinas.

Panelė Briuster susiraukė.

– Aš pati baiminuosi tos vietos. Vaikams tai, žinoma, nėra motais. Kovanų berniukai ir jaunieji Mastermanai kaip pašėlę laksto aukštyrų ir žemyn

– O, štai ponias Redfern grįžta po maudynių, – tarė ponas Leinas.

Panelė Briuster tarė:

– Ponui Puaro turėtų patikti. Ji nesidegina saulėje.

Jaunoji ponias Redfern nusiėmė guminių kepuraitę ir papurtė plaukus. Jie buvo pelenų spalvos ir derėjo su itin šviesia oda – tokia balta, kokia pasižymi tik natūralios blondinės.

Majoras Baris kimiai nusijuokė:

– Šalia kitų ji atrodo šiek tiek neiškepusi, ar ne?

Apsisiautusi ilgu maudymosi chalatu, Kristina Redfern praėjo paplūdimiu ir užlipo laipteliais pas juos. Jos veidas buvo šviesus ir rimtas, tokio grožio, kurį įžvelgsi ne iškart, o rankos ir pėdos – mažos ir dailios. Ji jiems nusišypsojo ir atsisėdo šalia, apsigaubusi chalatu.

Ponia Briuster tarė:

– Jūs pelnėte pono Puaro palankumą. Jis nemėgsta tų, kurie deginasi saulėje. Sakė, kad jie panašūs į mėsos gabalus ar kažką panašaus.

Kristina Redfern liūdnai nusišypsojo.

– Norėčiau įdegti! Bet aš neparudoju. Mano rankas tik nusėja pūslės ir išberia baisiausios strazdanos.

– Geriau jau taip nei būti apaugusiai plaukais, kaip ponios Gardner dukra Irena, – sumurmėjo panelė Briuster.

Atsakydama į klausiamą Kristinos žvilgsnį, ji tęsė:

– Ponia Gardner šįryt buvo puikios formos. Plepėjo nesustodama. „Ar ne taip, Odelai?“ „Taip, brangioji.“

Ji trumpam nutilo ir tada pridūrė:

– Vis dėlto, pone Puaro, galėjote šiek tiek patraukti ją per dantį dėl smagumo. Kodėl to nepadarėte? Kodėl nepasakėte, kad tiriame čia ypač žiaurų nužudymą, ir kad žudikas maniakas tikrai yra tarp viešbučio svečių?

Erkiulis Puaro atsiduso.

– Labai bijau, kad ji būtų manimi patikėjusi.

– Be abejo, patikėtų, – sušvokštė majoras Baris.

Emilė Briuster tarė:

– Ne, nemanau, kad net ponia Gardner patikėtų, jog čia įvykdytas nusikaltimas. Tai ne tokia vieta, kur rastum lavoną!

Erkiulis Puaro šiek tiek sujudėjo kėdėje.

– Bet kodėl gi ne, *mademoiselle*? Kodėl ne čia? Kodėl Kontrabandininkų sala ne ta vieta, kur būtų galima rasti lavoną?

Emilė Briuster atsakė:

– Nežinau. Man atrodo, kad kai kurios vietos yra mažiau tikėtinios nei kitos. Tai ne tokia vieta...

Ji nutilo, nes nesurado tinkamų žodžių.

– Ši vieta romantiška, taip, – sutiko Erkiulis Puaro. – Čia ramu. Šviečia saulė. Jūra mėlyna. Bet jūs pamirštate, panele Briuster, kad blogis yra visur, net ir po saule.

Pastorius sujudėjo kėdėje ir pasilenkė į priekį. Jo ryškiai mėlynos akys sužibo.

Panelė Briuster gūžtelėjo pečiais.

– O! Žinoma, aš tai suprantu, bet vis tiek...

– Bet vis tiek jums tai atrodo mažai tikėtina vieta nusikaltimui? Jūs pamirštate vieną dalyką, *mademoiselle*.

– Žmogiškąją prigimtį?

– Taip, būtent ją. Visada. Bet ne tai norėjau pasakyti. Norėjau atkreipti jūsų dėmesį į tai, kad mes visi čia atostogaujame.

Emilė Briuster suglumusi atsisuko į jį.

– Nesuprantu...

Erkiulis Puaro maloniai nusišypsojo. Jis pamokomai pakėlė pirštą.

– Tarkime, turite priešą. Jei norėsite užklupti jį jo namuose, biure ar gatvėje – *eh bien**, turite turėti priežastį, turėsite paaiškinti,

* Beje (*pranc.*)

kodėl ten esate. Tačiau čia, pajūryje, jokio paaiškinimo nereikia. Jūs esate Lederkombo Įlankoje – kodėl? *Parbleu**! Todėl, kad dabar rugpjūtis. Rugpjūtį žmonės važiuoja prie jūros – jie atostogauja. Visiškai natūralu, kad jūs čia, ir ponas Leinas čia, ir majoras Baris, ir ponia Redfern su vyru. Nes Anglijoje įprasta rugpjūtį važiuoti prie jūros.

– Na, – pripažino ponia Briuster, – tai tikrai labai įdomi mintis. Bet kaip dėl Gardnerių? Jie amerikiečiai.

Puaro nusišypsojo.

– Net ponia Gardner, kaip ji pati sakė, jaučia poreikį atsipalaiduoti. Be to, keliaudama po Angliją, ji tiesiog privalo praleisti dvi savaites pajūryje – jei ne dėl ko kito, tai bent jau kaip gera turistė. Jai patinka stebėti žmones.

– Manau, jums taip pat patinka stebėti žmones? – sumurmėjo ponia Redfern.

– Turiu, pripažinti, *madame*, kad jūs teisi. Taip, man patinka.

– Ir pastebite... gana daug, – susimąsčiusi pridūrė ji.

4.

Visi nutilo. Stivenas Leinas pasilenkė į priekį ir kiek droviai tarė:

– Mane sujaudino tai, ką jūs tik ką pasakėte, pone Puaro. Jūs pasakėte, kad po saule daromi blogi darbai. Tai beveik citata iš Ekleziasto knygos.

* Po velnių (*pranc.*)

Jis trumpam nutilo ir tada pacitavo:

– „Tarp blogybių, vykstančių po saulę, užvis blogiausia yra tai, kad toks pat likimas ištinka visus. Vadinas, žmonių širdis yra kupina nedorumo ir, kolei jie gyvi, kvailystė tyko jų širdyje, o paskui jie nueina pas mirusiuosius!“*

Jo veidas nušvito beveik fanatiška šviesa.

– Man buvo malonu tai išgirsti. Šiais laikais niekas netiki blogiu. Jis laikomas tik paprasčiausiu gėrio neigimu. Blogį, sako žmonės, daro tie, kurie nežino, kaip daryti gera – kurie yra neišsivystę – jų reikia gailėti, o ne kaltinti. Bet, pone Puaro, blogis yra realus! Tai faktas! Aš tikiu blogiu taip pat, kaip tikiu gėriu. Jis egzistuoja! Jis galingas! Jis vaikšto po žemę!

Jis giliai įkvėpė, nutilo, nusibraukė kaktą nosine ir, sutrikęs atsiprašė:

– Atsiprašau. Aš susijaudinau.

Puaro ramiai tarė:

– Suprantu, ką turite omenyje. Iš dalies su jumis sutinku. Blogis iš tiesų vaikšto po žemę ir jį galima sutikti visur.

Majoras Baris pasilenkė į priekį.

– Jei jau apie tai prakalbome, kai kurie iš fakyrų Indijoje...

Tarp „Linksmojo Rodžerio“ gyventojų jis jau spėjo pagarsėti pavojingu polinkiu į ilgus pasakojimus apie Indiją, todėl tiek panelė Briuster, tiek ponias Redfern prabilo vienu metu, nutraukdamos jį:

– Ar ne jūsų vyras ten plaukioja, ponias Redfern? Koks nuostabus jo kraulis. Jis nepaprastai geras plaukikas.

* Senasis Testamentas, Ekleziasto knyga, 8,3.

– O, pažiūrėkite! – tuo pačiu metu tarė ponias Redfern. – Kokia graži maža jachta su raudonomis burėmis. Tai ponas Blatas, ar ne?

Įlankos galą kaip tik kirto jachta su raudonomis burėmis.

– Kokia kvaila mintis – raudonos burės, – burbtelėjo majoras Baris.

Taigi pasakojimo apie fakyrą grėsmės buvo išvengta.

Erkiulis Puaro susižavėjęs žiūrėjo į jaunuolį, kuris ką tik išlipo į krantą.

Patrikas Redfernas buvo gražus vyras – lieknas, įdegęs, plačių pečių ir siaurų klubų, skleidžiantis džiaugsmą ir linksmybę, spinduliuojantis natūralų paprastumą, už kurį jį garbino visos moterys ir dauguma vyrų.

Jis stovėjo, ir nusibraukdamas vandenį linksmai pamojavo žmonai. Ji taip pat jam pamojavo ir sušuko:

– Ateik čia, Patrikai!

– Einu, – atsakė jis.

Jis šiek tiek paėjo paplūdiniu pasiimti palikto rankšluosčio. Būtent tuo momentu iš viešbučio ten ėmė leistis moteris.

Jos pasirodymas buvo tarsi išėjimas į sceną – ji puikiai tai žinojo, tačiau nei kiek dėl to nesidrovėjo. Atrodė pernelyg įpratusi daryti tokį įspūdį.

Aukšta ir liekna, vilkėjo paprastą baltą maudymosi suknelę, apnuoginančią nugarą, o kiekvienas atidengto kūno centimetras buvo tolygiai įdegęs gražiu bronzos atspalviu. Atrodė tobula kaip skulptūra. Tankūs plaukai, liepsnojančios sodria kaštonine spalva, švelniai krito ant kaklo. Veide jau atsispindėjo tas lengvas aštrumas,

Skaitykite likusius
236 iš **256** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Saulė. Jūra. Ir žmogžudystė.

Prabangus viešbutis atokioje saloje žada poilsį, tai tobula vieta pabėgti nuo kasdienybės.

Tačiau vieną dieną nerūpestingas atostogas nutraukia kraupi žmogžudystė, o paviršiuje ima kilti ilgai sleptos paslaptys. Draugystės pasirodo esančios trapios, o tiesa – pavojinga.

Į sceną žengia Erkiulis Puaro – nepriekaištingos logikos ir įžvalgos meistras. Sekdamas menkiausias detales, jis pradeda žaidimą, kuriame kiekvienas gali būti kaltas.

Ar galima pasitikėti tuo, ką matome? O gal didžiausi pavojai slypi ten, kur viskas atrodo tobula?

„Blogis po saule“ – meistriškas Agatha Christie detektyvinis romanas, kuriame ramybė tėra iliuzija, o po blizgančių paviršių bręsta pavojingos aistros, pavydas ir paslaptys.

**Vaizduotė – geras tarnas, bet blogas šeimininkas.
Paprasčiausias paaiškinimas visada teisingiausias.**

- Erkiulis Puaro

Agatha Christie – visų laikų daugiausia publikuojama autorė, kurios knygų tiražus pralenkė tik Biblija ir W. Shakespeare'o leidimai. Jos knygų parduota daugiau nei milijardas egzempliorių anglų kalba ir daugiau nei milijardas užsienio kalbomis. Detektyvo karalienė mirė 1976 m., po šešis dešimtmečius trukusio vaisingo kūrybinio darbo.

**Skaityk.
Komentuok.
Sek.**

linktr.ee/obuolya.lt

ISBN 978-609-484-977-0

Grožinė literatūra > Klasikinės detektyvos

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS